

ANNONSE

ANNONSE

Foto: Bendik Laukeland Knapstad, Under Dusken

Trygge rammer, lite fyll

UKA-11: Gode skuespillere, timing og koreografi til tross: innholdet i UKErevyen drukner i musikk og dans.

[Lisa Enes](#)

PUBLISERT Tirsdag 11. oktober 2011 - 20:02

SIST OPPDATERT Onsdag 30. oktober 2013 - 22:23

IMITI – UKEREVYEN – 8. OKTOBER – INSTRUKTØR: TROND LIE

I 1917 bestemte trondheimstudentene seg for å sette opp en revy for å samle inn penger til å drive Studentersamfundet. Revyen gikk i én uke, og slik fikk festivalen sitt navn. Siden den gang har det blitt satt opp revy annethvert år, kun med unntak av krigsårene. I år har revyen fått navnet *Imiti*, og det er nettopp vår tid her og nå som er tema for revyen. Grunnet et variert publikum synes tekstforfatterne å ikke ha satset på brennende dagsaktuelle sketsjer.

For fort for fordøyelse

Scenografien er enkel, men gjennomarbeidet, der spesielt en scene utmerker seg. Det er nemlig et uventet estetisk nummer, der skuespiller Simen Hovd forteller om vanskelig kjærlighet. Kjæresten hans er nemlig ikke interessert i å prøve ut nye ting på soverommet. I bakgrunnen snurrer skuespillerne rundt, omringet av et rødt lys, mens de i par demonstrerer forskjellige sexposisjoner.

Kostymene som blir brukt er imponerende, og det går i nyanser av grønt. Skiftene går i et forrykende tempo som gjør at publikum ikke får særlig tid til fordøyelse. Orkesteret sørger for glidende overganger som redder oss fra å faktisk tenke over det poengløse vi akkurat har sett. For det er tydelig brukt mye mer tid på sang og dans enn det tematiske innholdet i denne revyen. Likevel fungerer noen nummer slik de skal, spesielt når skuespiller Vegard B. Marken forteller bekymret om trønderdialekten han har mistet. Han er nesten ufrivillig morsom, og publikum faller pladask.

Feilslått satire

Andre akt er en stor skuffelse. De fleste sketsjene er for lettbeinte, og noen har ganske drøye og upassende punchlines. Det synges om rasisme, tatere, blind vold og ulovlig innvandring. Det satiriske fungerer ikke, og det merkes på publikum at å synges om SS og Anne Frank ikke går helt hjem.

Det er få lattermomenter i den siste delen av forestillingen, og avslutningssangen «Imiti» fremføres lunkent. Heldigvis har skuespillerne god energi hele revyen gjennom, med unntak av sluttscenen. Dette kan skyldes den substansløse teksten i avslutningslåten, og det som fremstår som dårlig innøvd koreografi.

For lite saus på potetene

Det er påfallende få av jentene på scenen som utmerker seg. Dette skyldes først og fremst at de nesten utelukkende spiller stereotypiske roller som vanskelige kjærester, skravlekjerringer og travle mødre. Rollene er kjedelige og sketsjenes innhold forutsigbare. Unntaket er Emma Sigridsdatter Jones forrykende godt spiller en drittunge som presser sine klassekamerater til å spise store mengder frukt. Guttene har langt flere spennende roller å briske seg med.

Ingen tørket latterårene etter Bypremieren på lørdag, og selv teatersjefen virket litt misfornøyd når hun etter forestillingen beklaget lydproblemene som oppstod. Årets revy skulle handle om vår tid. Da er det litt deprimerende å tenke på at smalltalk på bussen, syklende finansmenn og for lite saus på potetene var det beste forfatterkollegiet kunne komme på for å beskrive den.

KULTUR

Utlånstjenesten har de perfekte lokalene – Nå ber Sit dem vurdere å flytte

Sentralt på Moholt låner NTNUI Bumerang ut masse idretts- og turutstyr. Nå kan Sits arealproblemer føre til endring i framtidsplanene.

